

מאשר דומה לה חטאת העוף, בדברים האלו:

בהמה היא כמותה, וטעונה **שחיטה** כמותה [מה שאין כן עוף שהוא במליקה], טעונה **צפון**, ששחיטתה וקבלת דמה נעשים בצפון העזרה [מה שאין כן בעוף, שמליקתו נעשית גם בצד אחר].

וקבלת דמה בכלי [מה שאין כן בעוף שאין צב-ב בו קבלת דמים]. ודמה ניתן בקרן המזבח למעלה, והוא ניתן **באצבע**, ו**בחודה** (6) של קרן הוא ניתן.

וכל אלו אינם נוהגים בעוף, שהיה מזה מדמו על קיר המזבח, למטה מחציו, ואינו ניתן באצבע ואינו טעון חודה של קרן.

וכן דומה הפנימית לחיצונית בדין **אישיו**, שהחטאת הפנימית והחטאת החיצונית קריבין אמוריהן על האש שעל המזבח, מה שאין כן חטאת העוף, שאין נקטר ממנה כלום על האש אלא נאכל בשרה כולה על ידי הכהנים.

והוינן בה: **אדרבה, חטאת העוף הוה ליה לרבוויי, שכן**, שהרי היא שוה לחטאת חיצונית בכך שמתן דמה הוא חויץ להיכל **כמותה** של החטאת החיצונית, וכן היא

טעון כיבוס בגד, כיון שרק **בנאכלות הכתוב מדבר, כדכתיב "במקום קדוש תאכל"**. אבל **פנימיות**, שאינן נאכלות, ובהן לא עוסק הכתוב, אימא לא יטענו דמן כיבוס בגדים?

ומתוצת הגמרא: **הרי רבי רחמנא מ"תורת", שתהא תורה אחת לכל החטאות!**

אך חוזרת הגמרא ומקשה: **אי הכי**, שהריבוי של תורה אחת לכל החטאות הוא גם לגבי מה שלא נאמר כאן בפרשה, **אפילו חטאת העוף, נמי נרבה מ"תורת"**, כשם שהפנימיות נתרבו, על אף שהן לא נאמרו בפרשה, שהרי נאמר בה "במקום קדוש תאכל", וחטאות הפנימיות אינן נאכלות!?

ומתצינן: **הא מיעט רחמנא "זאת", למעט חטאת העוף.**

אך מקשינן: **ומה ראית לרבות פנימיות מ"תורת", ולמעט עוף מ"זאת"**, אימא איפכא, ונמעט פנימיות מ"זאת" ונרבה עוף מתורה אחת לכל החטאות!?

ומתצינן: **מסתברא, דחטאת בהמה פנימיות הוה ליה לרבוויי לדין כיבוס** כחטאות חיצוניות הנאכלות, שהרי החטאת הפנימית דומה יותר לחטאת החיצונה,

כעת כשר. ובזמן שנשבר הציץ עדיין איננו כשר. אך תמה הגרי"ז, מנין לתוס' באמת שזורקו לכתחילה? והרי בפסחים כתוב רק שאם זרק, הורצה, אך אין ראיה שלכתחילה יכול לזרוקו.

6. התוס' פירשו שקרן וחודה אין זה לפי תנא אחד. אלא קרן הוא דעת רבי אלעזר ברבי שמעון שצריך קרן ממש [היינו על הבליטה של

כיון שכל זמן שלא נזרק הוא דם פסול. ולכן הוסיפו התוס' שזורקו לכתחילה, ומזה מוכח שהריצוי הוא קודם זריקה, וממילא הקשו שיהיה טעון כיבוס.

וכן צריך לבאר בתירוץ. שתירצו שמדובר כאן כשנשבר הציץ ואינו מרצה. וקשה, הלא הוא דם הראוי להזאה, לכשיתוקן הציץ. אך הביאור הוא, שכדי להצריך כיבוס צריך שיהא